Д-р Г. М. Димитров:

Силата на идеите

Историята е безпристрастна, но не тъй безпристрастни са събитията в нея. Напротив, обикновено и най-често те минават под знака на най-развихрени страсти и увлечения. Под знака на един страшен двубой, на една ужасна напрегнатост и безогледност. Прочее, самият живот не е нищо друг освен върволица от събития и произшествия, едни повече с трагичен, други - с епично-драматичен, трети - с лиричен или най-после - с комичен нюанс. И не така случайно животът е неизчерпаем източник на борби и състезания, на прогрес и упадък.

Всяка епоха ражда своите идеи. Новите идеи, които се стремят да се наложат в живота над по-голяма част от човечеството, не така спокойно се посрещат от старите установени максими, положения и принципи. Те се подчиняват почти винаги на товя биологичен закон, който определя нормите на животинското царство, дето постарите индивиди трябва да се заместят от нови, по-енергични, по-жизнеспособни и по-пригодни за нуждите на момента и за новите условия на живот. Но чувството на самосъхранение буди у индивида най-долните инстинкти, за да ги впрегне и насочи към самопознаване, към продължаване на своето господство, дори тогава, когато трябва да отстъпи и се покори на собственото поколение - на онова, което най-рационално и целесъобразно е създал, като логическо заключение на своето съществуване.

На тоя биологически закон като че ли се подчиняват и идеите. И понеже носителите на новите идеи, макар справедливо да се стремят за докажат резон детра (причина да бъдат) на своето законно основание - срещат жилавата съпротива на старото, установеното, реакционното, което по никой начин не иска да отстъпи хегемонията си и своята приемственост за момента, колкото и силни и неоспорими доказателства и аргументи да се представят. Тъкмо такива спорове, преплетени с разпалени страсти и злоба, са довеждали до остри стълкновения и крайности, които са се изразявали не един път в яростни междуособни борби и кръвопролитни войни.

Преди две хиляди години се роди идеята за братска любов между хората - любов към ближния, равенство и братство. Крепителите на старите традиции и неписани закони, жестоките властодържци и фарисеи - разпънаха на кръста Исуса Назарянина - вестителя на мира и бореца за правда, свобода и равенство.

И все пак „камъкът се отвали"! Старият свят изчезна, умря, за да възкръсне духът на спасителя човечески. Разклатиха се устоите на една велика монархия, загина една безкрайна империя, в която слънцето никога не залязваше...

Но идеята не изчезна, не умря. Напротив - през огън и кръв, християнството и се разрасна и овладя всички краища на света.

По-късно Ян Хус изгоря на кладата - жертва на реакционните сили на своето време. И все пак днес идеята на Хус е свещено знаме на безброй милиони фанатизирани и самоотвержени млади и енергични последователи. Средновековният обскурантизъм не може да убие и заличи идеят за правда и свобода на човешката личност. Напротив - раздрусаха се цели монархии, паднаха много златни тронове! Сринаха се цели строеве, но идеята победи предразсъдъците и закоравелите съвести. „Свобода, братство и равенство!" - се разнесе громко из улиците на Париж и народът срина из основи старата бастилия - символ на мрак и насилие - и я превърна на място за веселие и отдих!(Хиляди паднаха на барикадите, други хиляди погълна ненаситната гилотина! И все пак идеята победи и разтърси издъно стария свят - за да стори място на новото, прогресивното и възвишеното.

И най-новото време тече под знака на остри стълкновения и усилен двубой. Вечната борба между „баща и деца", както казва Тургенев - великият руски писател. Безконечната борба между старото и новото! Руши се старото, за да се роди новото. Прецъфтя старата култура на Ренесанса, мина славната епоха на Бетховен, Моцарт, Гьоте и Волтер. Няма Данте, Тасо и Рафаел. Няма Наполеон, няма Шекспир и Хайне, няма Хус! Угаснаха духовните сили на културна Европа! „Захожда нейното слънце" - казва европеецът-немец и философ Шпенглер, за да изгрее новата златоструйна жизнеобилна, животворна славянска култура.

Това повеляват категорично законите на новото време. Това е тежката повеля на нашата епоха. И може би не така спокойно нашата малка и скромна славянска страна роди един гений като Ботев. Може би не така случайно братска Полша роди един Адам Мицкевич, нито пък Чехословакия - Святоплук Чех или Антонин Швехла.

Не тъй случайно ний преживяхме трагичните дни на едно бурно минало, осветено с кръвта на свещените жертви на един велик подвиг, на една страхотна борба! Борбата за нов живот, за равенство, братство и свобода! И един голям славянин, един велик българин, един неуморим и пламенен апостол да се отрече от живота, за да бъде разкъсан върху жертвеника на историята-Александър Стамболийски! Може би по-велик мъченик от тези на миналите епохи, по-достоен син на племето, по-вдъхновен и пламенен борец за народни правдини! Той падна, но хвърли идеята! Тя пусна дълбоки корени, спечели и увлече под своето знаме легиони, които паднаха ведно със своя първоучител, а други падат всеки изминат ден на борба. Те падат под свещеното знаме, но идеята остана чиста и неуязвима. Тя е по-силна от човешката суета, от дребните капризи и увлечения! И затова тя е по-силна от смъртта . Тя е безсмъртна! Затова плугът ще победи тежките железни топове!

Из в. „Сеяч", брой 11, 1930 г.

Поздравителен адрес

За много години на г-н Крум Хорозов!

●ПРИМЕР ЗА ГРАЖДАНСКА ДОБЛЕСТ, САМООТВЕРЖЕНОСТ И СИЛЕН ДУХ

Г-н Крум Кънчев Хорозов тези дни прибави още една година в живота си, която само ободри неговия неуморен земеделски дух. От най-ранна младежка възраст до днес фактите от иначе скромния житейски път на Крум Хорозов са пример за гражданска доблест, самоотверженост и силен дух при отстояване на принципите на Демокрацията дори в най-тъмните и мракобесни години на тоталитаризма. Крум Хорозов свързва живота си с БЗНС през 1944 г., когато става член на Земеделския младежки съюз (ЗМС). Две години по-късно, обаче, това членство му отнема правото да следва висше образование. Репресивната тоталитарна машина не спира дотук. През 1951 г. Хорозов е задържан от органите на Държавна сигурност и е осъден на 20 години затвор. Единайсет от тях той прекарва при нечовешките условия на Сталинския, Беленския, Старозагорския и Плевенския затвори. Дори и след амнистията през 1964г. ДС не „изоставя" жертвата си. Хорозов е подложен на непрекъснат психически и физически тормоз. Единственото средство за препитание, което му се позволява, е тежката физическа работа. Въпреки усърдието си, обаче, Държавна сигурност не успява да сломи духа на Крум Хорозов. През 1963 г. той сключва брак с учителката Стефанка Димова.

Двадесет години по-късно Хорозов участва в заседанието на инициативен комитет за възстановяване на БЗНС /о/ „Н Петков". Той написва и първия протокол за възстановяване на демократичната организация.

На 9 декември 1989 г. Хорозов е съорганизатор на Първата национална конференция за възстановяването;о на БЗНС /о/ „Н Петков". Пише и втория възстановителен протокол, тогава разпространява и първите сто броя портрети на Никола Петков и Евтим Арсов.

Избран е за член на Управителния съвет на БЗНС /о/ „Н Петков" от Русенска област, а през март 1990 г. - за член на Постоянното присъствие на БЗНС /о/ „Н Петков".

Макар че в продължение на десетилетия тоталитарната върхушка му е отнела дори елементарни човешки права, Крум Хорозов не ламти за отмъщение. Единственото „възмездие", за което се бори по време на прехода, е налагането на Демокрацията в политиката и установяването на гражданското общество в България. Той става изразител на обществената нужда за възстановяване на частната собственост и имуществото на гражданите. Като народен представител в Седмото Велико народно събрание през 1990 г. внася Закона „За собствеността на земята". През същата година е избран за председател на Съюза на собствениците на земя и занаятчиите в България - професионална организация за подпомагане връщането на отнетата собственост на собствениците и тяхното имущество.

В периода 1990г - 2002 г възстановява по памет със скици и чертежи затвора и лагера „Белене". Автор е на книгите: „Озарението", „Проиграна борба", „Аграрната реформа", „Горянското движение в Русенско", „Борба и саможертва" , както и на четиритомното издание „Дълг и себелюбие"

През 2010 г. инициативен граждански комитет номинира г-н. Крум Хорозов за орден „За граждански заслуги" - първа степен.

Днес, когато г-н Хорозов е на 86-годишна възраст, той продължава да пътува из страната, за да изнася лекции и участва в публични беседи. Среща общественото одобрение и подкрепа, защото е убеден демократ и енергичен изразител на свободната гражданска воля.

Да си ни жив и здрав, бай Круме! Бъди на земеделския си пост, както си бил през целия си живот, за радост и гордост на най-българската организация!

От Постоянното присъствие на Българския земеделски народен съюз

Къде сгрешихме?

От Иван Кутинов

Дискусията „На България е нужен силен БЗНС" широко се разгърна през 2008 г. В нея участваха голям брой сдружени земеделци. Чуха се различни мнения, което показа грижата за съдбата и бъдещето на Съюза. Оказа се, че имаме даровити пишещи братя - факт, който много ме зарадва. Още в началото сблъсъкът между двама мои добри приятели ме разочарова и реших да не участвам в диспута.

Внимателно четях всяко изказване, а понякога и препрочитах. Приятните статии на Христо Попов, Христо Панов, Искър Шуманов, Илия Москов и др. четях с удоволствие. Впечатление ми направи посаното от Велико Златанов за историята на БЗНС: за неговото образуване, защо е образуван, кои са неговите създатели, неговото величие и падения, за Стамболийски и Принципите на БЗНС, Никола Петков и борбата срещу комунизма, за неговата смърт, за горяните и тяхната борба. Съмнението на Христо Попов - къде сгрешихме, кои са причините и зовът на Христо Панов „ да поговорим за проблемите на БЗНС - откровено, безкомпромисно, точно и не във вариант обвинение - нека приемем, че вината носим всички".

Събитията на десети ноември 1989 г. не ме изненадаха - очаквах ги с нетърпение. От 1952 г. бях в Казанлък. Тогава трудно се намираше работа за човек, който е преминал през комунистическите затвори, осъден по ЗЗД. Макар да имах завършено средно образование с много добър успех, не търсех специална работа, а обща - в текстила на три смени. Можах да се вредя и там изкарах целия си трудов стаж. Бях наказван няколко пъти - макар и невинен,но не напуснах, защото не се знаеше дали ще намеря друга работа... С постъпването на работа успях да си купя радио „Орион". Радиото ми даваше възможност всяка вечер да слушам Би Би Си и Радио Лондон - Мацанкиев, Вакрил Янев и Терекето бяха мои любимци. Получавах редовно „Литературен фронт" и списание „Факел", от които научавах много неща. Посетител бях на първите митинги. Там се запознах с Коста Пътников, Марин Петков, Петко Славов и др. Набързо образувахме БЗНС „Н. Петков", а след това и Съюза на репресираните в България.

Когато се образуваха текезесетата, от селяните всичко се взимаше: земята, колата, плугът, впрегатния добитък, всички едри и дребни животни, заедно с кокошките и пчелите. Сега връщат само земята. С какво ще се работи - никой не го интересува. Тогава главният секретар на БЗНС (който и да е) трябваше да отиде при президента и да му каже:" Г-н президент, връщат земята на селяните, но те няма с какво да я обработват. Земята ще запустее. Хората остават без препитание. Това е нарушение на Конституцията, геноцид над по-голямата част от народа. Вземете мерки".

Дали главният секретар на БЗНС е ходил при президента и дали е казал тези слова - не знам, но знам, че тогава на Кръглата маса се взе решение за образуване на две комисии. Едната - поземлената - да подели земята и втората - ликвидационната - да ликвидира ТКЗС. Първата, поземлената, не беше необходима, защото всеки собственик си имаше нотариален акт, в който е писано колко декара е имотът му и къде се намира - в кое селище, от колко ниви се състои, всяка нива в коя местност се намира, колко декара и коя категория е, кои са границите и съседите. С този нотариален акт собственикът отива в Съвета на селото или града, в отдел „Земеделие" и каквото го интересува - получава. Ето защо мисля, че тази комисия беше излишна. Чрез нея много хора се сдобиха с повече и по-качествена от тяхната земя.

Задачата на втората комисия също беше вредна. БКП, превърнала се в БСП, промени името си, но не и нравите. Те знаеха, че нашите земеделци ненавиждат ТКЗС и изиграха своята сатанинска роля. Тук ще цитирам мнението на един млад човек в нашия вестник, бр. 12: „Не излязохме със собствена концепция за развитието на земеделието. Увлякохме се да разтуряме ТКЗС, но не предложихме алтернатива и по този начин отблъснахме хората". Колко близо е този млад човек до истината - усеща я, но не я вижда. А тя е в 19 принцип, който гласи: „Земеделският съюз е за развитие на кооперативното дело във всички негови форми и разклонения".

Ето къде сгрешихме! Вместо да ликвидираме ТКЗС, използвайки 19 принцип, да го превърнем в обикновена кооперация. Такива е имало и преди 9 септември. Каква е разликата между ТКЗС и тези обикновени кооперации? Първите са образувани с насилие, а често и с бой, ръководят се със силови средства и от невежи хора.

Какво трябваше да искаме ние? Смяна на ръководството и избиране на ново по най-демократичен начин. Смяна на Устава и изхвърляне на всичко комунистическо. Тогава нямаше да има проблем за базата. Нямаше да има изколени овце и крави, нямаше да изчезват цели стада, трактори, комбайни и друга техника. Нямаше директорите на АПК да се превръщат в арендатори. Нямаше да има пустееща земя и обезлюдени села. Фактът, че т. нар. Орсови кооперации останаха неликвидирани, красноречиво говори, че заговорът е бил старателно подготвен.

Гр. Казанлък

РС: Материалът е бил публикуван в бр. 23-24 на 6-11 юни 2008 г. във в. „Земеделско знаме". В него има много истини, на които никой не е обърнал внимание. Затова се стигна до унищожаване на много земя и изоставяне на селата.

Нужен е по-висок таван за евросубсидиите

Дискусията за европейската политика за земеделие през периода 2014-2020 г. е от решаващо значение не само за фермерите, но и за всички европейци, тъй като тя се занимава с въпроса за продоволствената сигурност, смята председателят на Комисията по земеделие Паоло Де Кастро. Той подчерта колко е важно да има надежден бюджет за Общата селскостопанска политика (ОСП), за да се отговори на предизвикателството за продоволствената сигурност.

На стр. 6